

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

værdige Driftstab, naar den paagældende Landmand er meget velhavende eller har meget store Indkomster. Da der paa den anden Side kan indtræffe Tilfælde med saa mange Dødsfald samtidig med store Driftstab, at selv velhavende Landmænd kan have store Vanskeligheder ved at bringe Besætningen paa Fode igen, bør der være Adgang til at yde Erstatning ogsaa til saadanne. Derfor tror jeg ikke, der kan fastsættes bestemte økonomiske Grænser for Adkomsten til Erstatning, men der maa være Adgang til at afvise Andragender i Tilfælde som de nævnte baade af Hensyn til Skatteyderne, som maa betale Tilskuddet, og af Hensyn til de Landmænd, der maaske har haft langt større Driftstab og meget vanskeligere Kaar at arbejde under, men ingen Dødsfald har haft og derfor ingen Erstatning kan faa.

Jeg har tænkt mig Loven administreret saaledes, at Andragender fra Landmænd, som har stor Indkomst eller Formue eller begge Dele, i hvert enkelt Tilfælde bør nøjere undersøges for at faa klaret, om det findes forsvarligt, alle Forhold taget i Betragtning, at yde disse Landmænd Erstatning. Naar dette bliver Tilfældet, vil velhavende Landmænd, der kun har lidt mindre Tab, formodentlig undlade at søge.

Ordføreren (M. F. Mortensen): Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale at stemme for det af den højtærede Minister stillede Ændringsforslag, der er tiltraadt af Udvalgets Flertal. Egentlig synes jeg, det var overflødig i Henhold til Betænkningens Udtalelse om, at man kan udelukke Rigmænd og Ejere af Landbrugsejendomme, som ikke driver Landbrug som Hovederhverv, sammenholdt med Lovforslagets § 1, hvor der staar, at Ministeren kan, saafremt han skønner det forsvarligt, yde den Støtte, som Loven bestemmer. Ifølge denne Paragrafs Ordlyd mener jeg, at Ministeren har god Beføjelse til at skønne, som der henvises til i Betænkningen. Men naar der er rejst Tvivl om, hvorvidt det er lovmedholdeligt, saa kan jeg ogsaa tiltræde, at det kommer til at staa i selve Loven; saa er al Tvivl jo udelukket.

I øvrigt synes jeg, det er noget ejendommeligt, at hver Gang Regeringen kommer med et Lovforslag, der tager Sigte paa at hjælpe Landbruget.

Formanden: Det er Ændringsforslaget, der er til Forhandling i Øjeblikket. Lovfor-

slaget som Helhed vil senere komme til Forhandling.

Fibiger: Jeg forstaar godt, at det var nødvendigt at stille det Ændringsforslag, der her er stillet af den højtærede Minister, for saadan som Betænkningen var, kunde der ikke administreres, uden at Ministeren fik en Lovbestemmelse paa dette Omraade — man plejer jo ikke at administrere efter Betænkningen, men efter Loven. Nu er det altsaa klart, at Ministeren faar en Bemyndigelse, hvorefter det er ham, der afgør, hvem der skal have Hjælp i Anledning af Mund- og Klovesyge. I Virkeligheden synes jeg, det burde have været udformet noget nøjere, for det bør ikke være saadan, at det er den, der er gode Venner med Ministeren, der skal have Hjælp, og den, som han har faaet noget imod, der ikke kan faa det. Her staar der kun, at der skal opføres paa Listen, hvilken Indtægt og hvilken Formue den paagældende har, men hvor Grænsen ligger, ved jeg ikke, om der er noget Medlem her i Tinget, der har faaet Oplysning om. Jeg synes, det er meget betænkeligt at indsætte en saadan Bestemmelse i en Lov, hvorefter det fuldstændigt overlades til Landbrugsministeren at bestemme, hvem der skal have Erstatning og hvem ikke.

Jeg vilde ikke have haft noget imod, om Ændringsforslaget havde faaet en saadan Form, at de, der ikke havde Landbrug til Hovederhverv, kunde undtages, men naar det nu fastsættes, at det gælder for hele Landbruget, at Landbrugsministeren skal træffe Bestemmelsen, saa forekommer det mig at være noget ganske enestaaende i Landets Lovgivning, og jeg maa sige, at mit Parti kan ikke være med til noget saadant. Jeg havde det Indtryk, at man heller ikke fra radikal Side var glad ved noget saadant og ogsaa der havde forstaaet det saaledes, at det kun var over for Personer, som ikke har Landbrug som Hovederhverv, at Ministeren kunde anvende et Skøn. Men jeg forstaar nu, at begge Regeringspartierne her er blevet enige igen om den foreslaede Udformning. Denne Bestemmelse er jo ganske i Modstrid med, hvad man var blevet enig om med Landbrugsraadet. Jeg er ikke altid en Beundrer af de Forslag, som Landbrugsraadet bliver enige med Landbrugsministeren om — jeg tænker paa Svinekortordningen —, men man kan dog ikke blive ved paa den Maade, at man bliver enig med en Organisation om noget, og saa fraviger man det. Derfor vil